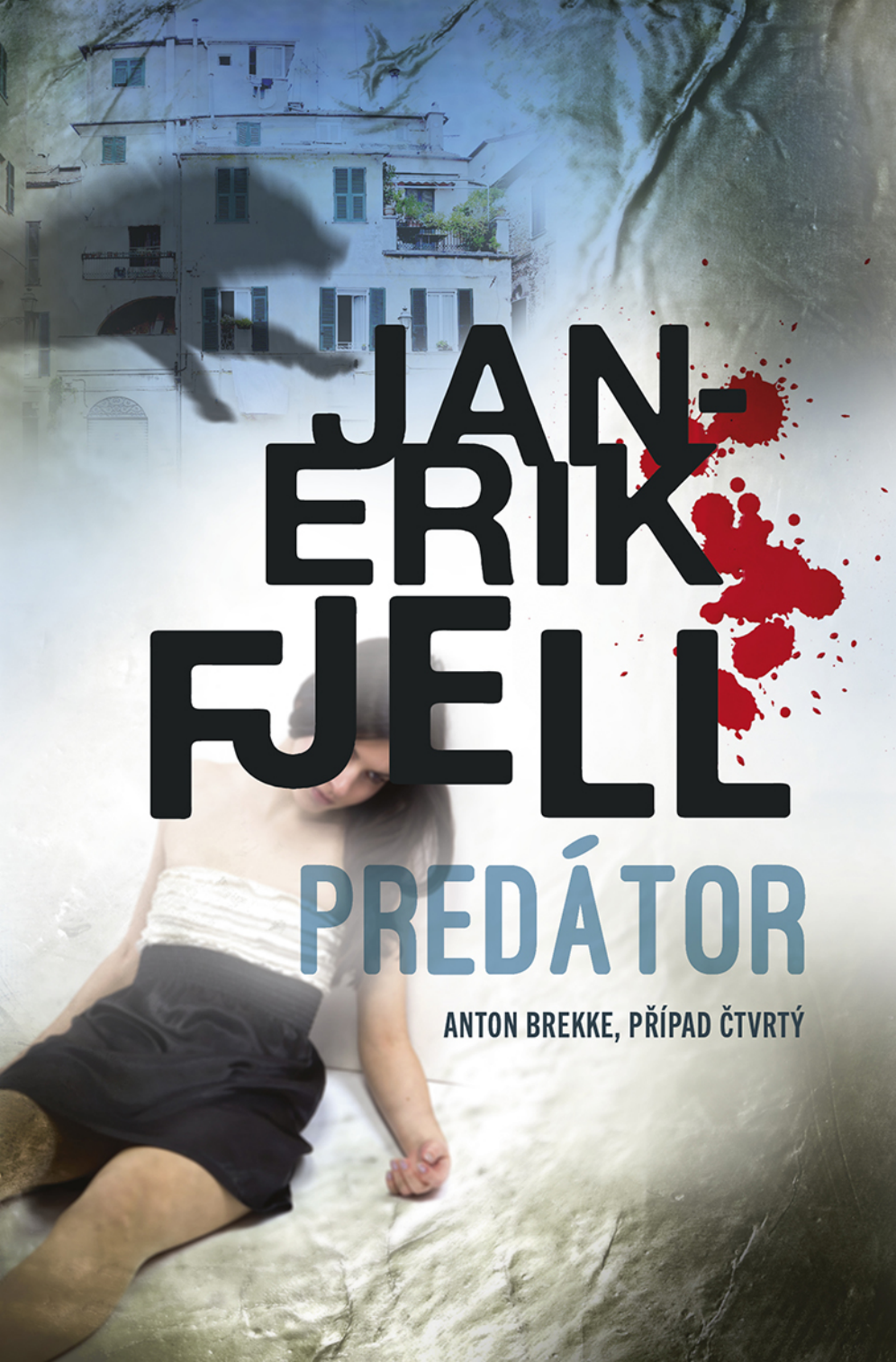
JAN-ERIK FJELL
PREDÁTOR
ANTON BREKKE, PŘÍPAD ČTVRTÝ

Jan-Erik Fjell

Predátor

Kriminální román

© Jan-Erik Fjell, 2014 by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Nagy, 2021
Cover © Alette Bertelsen / Aletteb.dk, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0890-1 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Predátor

Kriminální román

KNIHY OMEGA

ROZHODNUTÍ O OBŽALOBĚ

Krajské státní zastupitelství v Oslu podalo obžalobu na Oscara Fivu, narozeného 9. ledna 1980, toho času ve vazební věznici v Oslu, pro trestný čin vraždy podle § 233 odstavce prvého a druhého, neboť úmyslně usmrtil jiného člověka.

Podstata obžaloby:
V období mezi 30. a 31. červencem na dosud neznámém místě zavraždil Henrika Zahla. Po celkovém zhodnocení předložených důkazů dospěl soud bez jakýchkoliv důvodných pochybností k závěru, že se obžalovaný Oscar Fiva vytýkaného jednání dopustil tak, jak je mu obžalobou kladeno za vinu, tj. že zavraždil Henrika Zahla. Soud v rámci svého rozhodování zohlednil jak zajištěné fyzické důkazy, tak i podané svědectví vyšetřovatele Larse Askheima.

Na základě výše uvedeného je soudní dvůr přesvědčen, že obžalovaný jednal zcela úmyslně. Jsou proto splněny veškeré zákonné subjektivní i objektivní podmínky pro jeho potrestání.

ROZSUDEK

Obžalovaný Oscar Fiva, narozený 9. ledna 1980, je vinen ze spáchání trestného činu vraždy podle § 233 prvého a druhého odstavce, za což se odsuzuje k trestu odnětí svobody v trvání patnácti roků. Do výkonu tohoto trestu se mu započítává 186 dní, které strávil ve vazbě.

Kapitola 1

Pátek 14. září

Pokud by se popularita člověka měřila podle počtu osob na jeho pohřbu, pak by se Herman Tvete mohl pod víkem své rakve pousmát. Jenže většina lidí shromážděných v kostele dobře věděla, že se pan Tvete za poslední roky jedinkrát neusmál. Možná, ale opravdu jen možná, pohnul koutky, než naposledy vydechl.

Adam Miller seděl přibližně v prostřední řadě u kraje a všechny okolo převyšoval nejméně o hlavu. Vedle něj v uličce stál invalidní vozík, na kterém Peter „Poručík" Jäckel kroutil očima nad každým z proslovů, které si pozůstalí pečlivě připravili.

Poručík šťouchl Adama do předloktí a ten se k němu naklonil.

„Neuvěřitelné, že?" zašeptal.

„Hm?" Adam se na něho udiveně podíval.

„Nejpopulárnější je člověk vždycky až po smrti. Slib mi, že jestli budeš chtít mít podobný projev na mém pohřbu, tak si odpustíš to tlachání, jaké slyším tady od nich, a budeš mít taky dost koule na to, mluvit o mně upřímně. Jen ať všichni pěkně slyší, jaký jsem byl hajzl. Nebo mě radši zahrab někde v Skjebergu a ostatním jen řekni, že jsem zmizel."

Adam se usmál. „Nápodobně."

Poručík se rozhlédl. Jen pár míst za Hermanovým bratrem seděl ministr spravedlnosti. Přijel čistě ze zdvořilosti a jeho telefon ho zajímal více než muž, který vedle rakve právě mluvil do mikrofonu. Ministr financí i se svou chotí seděl v kostele o dvě řady dál a většina kolem postávajících mužů patřila k vládní ochrance. Od ostatních hostů je odlišovala sluchátka vysílaček v uších. Každý si hlídal svého ministra, k němuž byl přidělen. „... protože smrt je naše jediná jistota. Nejpřirozenější součást života a zároveň ta nejtěžší věc, kterou musíme přijmout." Řečník nahlédl do papíru: zbytek projevu zřejmě neměl tak dobře naučený. „Nastal čas, abychom se naposledy rozloučili s mužem, který zaměstnával tisíce lidí. S mužem, který byl filantropem až do svého posledního dne a jehož vřelé srdce ukázalo mnohým z nás správnou cestu ve chvíli, kdy jsme z ní sešli. Herman byl také velkorysý až do posledního dechu. Polovinu svého jmění proto odkázal organizaci bojující proti drogovým závislostem, kterou před lety sám založil. Nikdo totiž nevěděl lépe než on, že život se skládá jen z náhod." Vzhlédl. „Naposledy jsem se s Hermanem sešel před pár měsíci a dlouho jsme si v jeho kanceláři povídali." Pohlédl do zadní řady, kde seděla hrstka lidí, kteří se už nejspíš nikdy neocitnou ve stejné místnosti s tolika miliardáři, podnikateli a politiky. „Říkal, že nezáleží na tom, jaké karty jsme dostali na počátku svého života." Bylo jasné, že slova jsou určena právě jim. „Ale jak s nimi dokážeme tu naši partii hrát."

„Ach můj bože," povzdechl si Poručík tiše. „Takovouhle šarádu jsem neviděl snad ani na Broadwayi."

Adam se tentokrát musel hodně přemáhat, aby nevybuchl smíchy.

„Všichni víme, že Herman nedostal do vínku zrovna ty nejlepší karty, protože se narodil do relativně mizerného

prostředí. Přesto výsledek silou vůle a tvrdou prací obrátil ve svůj prospěch. Vidím zde dost lidí, kterým život rozdal docela slušné karty, ale vinou náhody to s nimi moc dobře nedopadlo." Mlčky se na ně zadíval. „Avšak," pokračoval optimistickým tónem, „Herman Tvete a jeho nadace vám rozdali pět nových karet. Někdo jich dostal dokonce ještě víc. Ať je na vás tedy Herman pyšný. Život není jen o tom, dělat pouze správné volby, nýbrž i o tom, dělat co nejméně těch špatných."

Kdosi v zadní řadě začal tleskat, ale jakmile zjistil, že se k němu nikdo nepřidal, ihned přestal. Než se rakev o čtyřicet pět minut později dostala k místu posledního odpočinku, proběhlo ještě několik smutečních proslovů kolegů a přátel zesnulého. Za slunečného podzimního dne pak Herman Tvete konečně spočinul šest stop pod zemí na hřbitově Vår Frelsers v Oslu. Poté se lidé začali pomalu rozcházet. Muži si třásli rukama. Ženy se objímaly. Pár nejstarších lidí plakalo. Stejně tak plakalo i několik z těch, kteří dostali druhou šanci. Jinak se lidé chovali jako obvykle, přinejmenším ti, kteří nepatřili k Tveteho nejbližším. Hovor se opět rozproudil. Pro ty, kteří měli k nebožtíkovi trochu blíže, bylo u Hermanova bratra Harryho přichystané jednoduché občerstvení, Poručík s Adamem se ale raději vydali na cestu zpět do Skjebergu.

„Skoro bych myslel, že si zaplatí hrob na čestném místě," pronesl Poručík, zatímco Adam tlačil jeho invalidní vozík přes trávník k silnici. „Tam by alespoň byl ve společnosti Ibsena, Bjørnsona a Muncha," zasmál se. „A to se sakra vsaď, že se o to přinejmenším pokusil."

Přešli hřbitov a zastavili se na chodníku v ulici Ullevålsveien. Adam zajistil kola vozíku a požádal Poručíka o chvilku strpení, než přiveze auto, jež parkovalo nedaleko v jedné z rovnoběžných ulic.

Ten jen přikývl a sledoval široká záda svého přítele, jak mizí za nejbližším rohem.

„Peter Jäckel?“ ozval se hlas.

Poručík zvedl hlavu a pohlédl do tváře muži, kterého okamžitě poznal. Seděl společně s ostatními v kostele. Bylo mu asi padesát let. Úzký obličej mu lemovaly nazrzlé vlnité vlasy. Na sobě měl černý kabát a v ruce držel tašku, zřejmě až příliš těžkou – celý se pod její vahou prohýbal.

„Kdo se ptá?“

Muž podal Poručíkovi ruku a představil se. Stisk ruky měl pevný, dlaň suchou a Poručík měl pocit, jako by podal ruku sám sobě.

„Byl jsem Hermanovým advokátem. Den před smrtí mi dal tohle,“ podíval se na tašku. „Je to určené vám.“

„Co tam je?“

„To já nevím.“

„Nevíte?“

„Jediné, co vím, je, že otevřít to můžete pouze vy.“

Poručík se na tašku se zájmem podíval.

„Takže jsem tady, abych vám to předal.“ Položil tašku Poručíkovi do klína. „V pořádku?“

„Už to tak vypadá, ne?“

Taška obsahovala sto balíčků tisícikorunových bankovek. V každém z nich bylo sto tisíc norských korun.

Peníze vypadaly, jako kdyby právě vyjely z tiskárny národní banky. Navrchu ležela zapečetěná obálka se jménem *Peter Jäckel*. Oba muži se na sebe podívali.

Poručík vyndal obálku a nožem ji otevřel. Potom z ní vytáhl ručně psaný dopis. Přejížděl pohledem jednotlivé řádky, a čím déle četl, tím výše zvedal obočí.

„To jsou věci…“ řekl, když list dočetl, a podal jej Adamovi.

„Zatraceně," povzdechl si Adam. „Co si o tom myslíš?"

„Co si myslím? Myslím, že si nechám ty peníze a budu dělat, že jsem žádný dopis nikdy nedostal."

„Lákavé."

„Ano." Protáhl hubenou tvář a zašklebil se. „Jsem sice všehoschopný, ale mrtvé teda okrádat nebudu."

„Myslíš, že to půjde?"

„Ale ano, určitě. Teď na to jen není vhodná doba. Až nastane ten pravý čas, půjde to. A jestli je to tak, jak se tady píše," upřel pohled na řádky na papíře, „splním poslední vůli našemu zesnulému příteli víc než ochotně." Opřel se a zkřížil ruce na hrudi. „Je pravda, že bych to udělal možná i zadarmo." Poručík semkl rty. „Ale musí se to udělat pořádně."

„Koho na to použijeme?" zeptal se Adam.

„První mě napadl Žid."

Adam jen rezolutně zavrtěl hlavou. „Ten se na tohle vůbec nehodí. Je moc… No, tady se přece jasně píše, co si přeje. Musíme najít někoho decentnějšího."

„Napadá tě někdo vhodnější?"

Adam se nahlas zamyslel. „Musí to být někdo se smyslem pro detail a s jistou dávkou elegance. Zároveň u něj musí být záruka, že neselže."

„Tak kdo?"

„La Grenouille," řekl. „Žabák."

Poručík se jen lišácky pousmál. „Jistě, kdo jiný by mohl být elegantnější než Francouz."

O pět měsíců později

Kapitola 2

Čtvrtek 7. února

Budovy na třicetihektarovém pozemku na okraji Haldenu vypadaly, jako by je někdo poskládal z lega. Mezi jednotlivými stavbami se rozkládaly velké prázdné plochy a mohlo by se zdát, že jde o nějaké výzkumné centrum, vysokou školu nebo supermoderní univerzitu. Tedy, kdyby nebylo té vysoké betonové zdi, která se táhla kolem celého komplexu.

Oscar Fiva měl ruce vražené hluboko v kapsách saka a v zimních botách procházel sem a tam přes plac pokrytý vrstvou sněhové břečky. Ranní sluneční paprsky pomalu dopadaly na střechy nejnovějšího a nejzabezpečenějšího vězení v zemi a odrážely se v krystalech rozbředlého sněhu.

Doprovázel ho jeden člen vězeňské stráže, který se svou výškou a pevnou postavou podobal zdi, kolem níž právě procházeli. Obvykle býval tento muž upovídaný, a když se s Oscarem potkal, vždycky se ho alespoň zeptal, jak se má. Oscar si toho cenil, za řeči přece jen dozorce neplatili. Dnes však byl muž zticha. Sotva vstoupil do Oscarovy cely, jen mu pokynul a jediné, co řekl, bylo: „Advokát." V Oscarovi to vyvolalo obavy následované nevolností. Cítil se stejně jako před sedmi lety, kdy zemřel jeho otec. Tehdy stejně jako dnes dorazil Julian Gram neohlášeně.

Propustku na pohřeb otce nedostal. Prý že by akorát utekl. Jako by si snad myslel, že by pod dohledem dozorců dokázal utéct. Nikoho ani nenapadlo, že by se chtěl jen naposledy rozloučit se svým otcem.

Parchanti.

„Nevíte, o co jde?“ zeptal se Oscar.

Strážný čipovou kartou otevřel dveře a pokynul mu, aby šel dovnitř. „Ne.“

Společně pak vešli do hlavní budovy a dozorce Oscara přátelsky poplácal po zádech. Trochu ho to uklidnilo. Oba muži kývnutím hlavy pozdravili službu konajícího strážného, který jim otevřel elektrické mřížované dveře. Jakmile vešli, dveře se za nimi opět zavřely. Pokračovali dál dlouhou chodbou, minuli několikery dveře, až došli k těm posledním, jež vedly do místnosti, kterou využívali výhradně advokáti pro konzultace s klienty. První do místnosti vstoupil Oscarův doprovod, aby se ujistil, že uvnitř je Julian Gram a nikdo jiný. Teprve poté pustil vězně do místnosti.

Oscar vstoupil a spatřil Juliana Grama, jak si ho měří přísným pohledem. Gram byl upravený stejně jako vždy. Černé vlasy měl sčesané dozadu, oblek dokonalého střihu. Na rukávech košile se mu třpytily manžetové knoflíčky z bílého zlata, o nichž s Oscarem před časem mluvil. Musel mu přece vysvětlit, že nejde o stříbro.

Dveře se za Oscarem zavřely, a tak zůstali v místnosti sami.

„Jsi tady kvůli mámě?“ zeptal se Oscar, zatímco si sundával vězeňskou halenu.

Jakmile totiž spatřil advokátův obličej, nepochyboval, že nese špatné zprávy.

„Ne,“ odvětil Gram. „S tou jsem mluvil dnes ráno. Nemusíš si dělat starosti, je v pořádku. Řekl bych, že je na tom možná lépe než dříve.“

„Opravdu? Když tady před pár dny byla, vypadala stejně jako vždycky." Zamyšleně sklopil zrak. „Ale… proč jsi s ní vlastně dneska mluvil?"

„Protože jsem si přál, aby se to dozvěděla ode mne, nikoliv z tisku."

„Prosím?"

Oscar zpozorněl. Naklonil se přes stůl a opřel si o něj lokty. Tvář Juliana Grama se změnila. Zamračený výraz zmizel a nahradil ho širokánský úsměv.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Oscar a hloupě na něj zíral.

„Našli ho."

„Koho?"

Gram vstal, upravil si kravatu a pronesl: „Koho asi. Přece Zahla. Našli Henrika!"

Sedící vězeň na něho hleděl, jako by nerozuměl jedinému slovu.

„Oscare?" Gram položil dlaně na stůl a naklonil se nad svého klienta. „Našli Henrika. Slyšíš, co ti říkám?"

„Ano," přikývl a nepřítomně se podíval z okna a poté opět nad stůl. „Kde?"

„Tělo se našlo na břehu u Hirtshalsu. Bylo ve vodě několik týdnů. Nakonec toho parchanta někdo dostal, sakra práce."

Oscar Fiva nic neřekl. Jen seděl a tupě zíral před sebe. Julian Gram se opět posadil.

„A kdo ho zabil?" otázal se Oscar po chvíli.

„Tohle tě zajímá? Sakra, člověče, jdeš domů. Čeká na tebe karbanátek a salát od mámy."

„Kdo ho zabil?"

„Minulý týden ho našly nějaké děti. Podle dánské policie muselo být tělo ve vodě aspoň měsíc."

„Juliane."

Oscar Fiva sotva pohnul rty.

„Ano?“

Oscar se advokátovi podíval do očí.

„Kdo ho, do prdele, zabil?“

Gram pokrčil rameny. „Nevím. Ale tvůj problém to není,“ usmál se, „nebyl jsi přece zrovna na propustce?“

„Srandičky.“

„Omlouvám se, ale aspoň jeden z nás by z toho měl mít radost. A abych byl upřímný, ani nevím jistě, jestli ho někdo zabil. Jen se mi nechce věřit, že by se sám utopil.“ Gram se zachichotal.

„Můžu odejít rovnou s tebou?“

„To bohužel nejde.“

„Proč ne?“

„Byrokracie. Nejprve jsou na řadě papíry.“

„Papíry?“ Oscar prudce vstal. „Sedím v téhle díře už osm let a teď ještě musím čekat na nějaké papíry?“

„Bude to jen pár dní,“ přerušil ho Gram. „Jde jen o několik podpisů. Zítra všechno zařídím a v sobotu jsi venku. Dřív než začnou večerní zprávy v devět.“

„V devět zprávy vysílají jen v pátek.“

„Pravda. Tak než začne taneční program, ten, co dávají v sobotu. V pořádku?“

Oscar si povzdechl.

„Jakmile se média dostanou k tomu, že jde o Zahla, nastane peklo. Za pár hodin o něm budou vědět všechno. Za žádných okolností nemluv s novináři. Rozumíš?“ Advokát vstal a mrkl na hodinky. Suma, za niž by je prodal, by uživila středoafrickou vesnici na deset let. „Vyzvednu tě tady hned, jak všechno zařídím. Zarezervuju hotel v Oslu a pak se zajedeme podívat na tvoji sestru a matku.“

„Tak jo… fajn,“ usmál se Oscar Fiva.

„Takhle se mi líbíš," rozzářil se opět Julian Gram. „A teď už nám zbývá jen to nejzábavnější."

„Co?"

„To je moje starost, tím se ty vůbec netrap," položil Oscarovi ruku na rameno. „Přece odškodnění, Oscare. Tohle je bude stát pěknou sumičku. Dvoucifernou. A bavíme se tu o milionech."

Kapitola 3

Pátek 8. února

Několikadenní strniště stačilo k tomu, aby si připadal dosti zanedbaně.

Anton si svoji tvář v zrcadle výtahu prohlížel ještě chvíli poté, co kabina zastavila v šestém patře budovy Kriposu. Rukou zadržel zavírající se dveře a vykročil na chodbu. Došel ke kanceláři až úplně vzadu, zrovna bylo otevřeno. Zastavil se na prahu. Za stolem seděl Skulstad a na něco se soustředěně díval. Měl na sobě bílou košili, a kdyby bylo vidět pod stůl, zahlédl by Anton nejspíš i jeho obvyklé černé kalhoty. Skulstad převzal vedení Kriposu poté, co jeho předchůdce Odd Gamst emigroval na Špicberky a stal se tam guvernérem. Jakmile se změnilo jméno na štítku dveří rohové kanceláře v šestém patře, čekal Anton telefonát od Skulstada a zprávu o tom, že se může vrátit. Jediný telefonát, který by Antonovi vrátil jeho starou kancelář. Jenže když mu Skulstad konečně zavolal, tak se ho pouze zeptal, jak se má.

Ten dětinský trest v podobě dvanácti měsíců na pozici běžného strážníka zřejmě stále platil, bez ohledu na to, jaké jméno nesly dveře kanceláře ředitele.

„*Až se vzpamatuješ, budeme se tady na tebe všichni těšit*, napsal jsi.“ Anton vkročil do kanceláře. „Tak kde máš ten zbytek?“

Skulstad vzhlédl, narovnal se ve svém ředitelském křesle a zapřel se o stehna.

„Jsem tu jenom já, ale přinejmenším tě to dokopalo k tomu, abys přišel. Posaď se."

Anton poslechl a posadil se do jednoho ze dvou křesel, přehodil pravou nohu přes levou a ruce si složil za hlavu. Cítil, jak ho v kříži tlačí pouzdro na zbraň.

„Vypadáš strašně," pronesl Skulstad.

„Myslíš moje vousy?"

„Jo, vousy."

Anton lhostejně zvedl obočí. „Tak o co jde? Že se mi konečně dostalo audience u Vaší Výsosti." Rozhlédl se po prostorné kanceláři. V jednom rohu stál krb a v tom druhém zívaly pootevřené dveře šéfovy soukromé koupelny.

„Jaká audience?" zabručel Skulstad. „Trocha úcty by neuškodila. Mě nedegradovali kvůli pokeru v nelegálních klubech."

Anton si odfrkl. „To ne…"

Skulstad zjihl, podíval se mu do očí a zeptal se: „Jak se máš?"

„Dobře."

„Dobře? Jsi si jistý?"

„Buď bez obav."

„Fajn." Nastala krátká pauza. „A díky. Já se mám taky skvěle."

„To přece vidím, tak se na to ani nemusím ptát."

„Tak ti připadám? Popravdě, už jsem se měl i líp. Rozhodně se nemám tak, jako jsem se měl ve čtvrtém patře. To jsem si na kobereček zval výhradně jen tebe. Probrali jsme to jako dva chlapi a šlo se dál. Jenže tahle pozice už není jen administrativní. Vlastně není administrativní ani trochu. Je to čistá politika. A ty víš, jak politiku nenávidím."

„Tak proč jsi tu práci vzal?“

„Protože tady nastala krize. Gamst dostal tu práci na Špicberkách a odjel takřka ze dne na den. A i to je sotva pár měsíců.“

„Jo, chudáčku malej. Muselo to pro tebe být těžké. Máš můj soucit.“

Skulstad sevřel rty. „Zásah.“ Narovnal se a pokračoval: „Henrik Zahl. Pamatuješ si na něj?“

Antonovi stačilo na rozpomenutí jen pár vteřin.

„Jo. To byl ten chlap, co za jeho život vyfasoval Oscar Fiva patnáct let. Jak je to jenom dlouho? Řekl bych, že už aspoň deset let.“

„Osm.“

Skulstad popadl ze stolu tenkou složku a podal ji Antonovi. Byla označena nápisem „Oddělení soudního lékařství, Aarhus“. Anton ji otevřel a vytáhl několik listů papíru. Hned navrchu ležel formulář s předběžnou pitevní zprávou. Jméno zemřelého, Henrik Zahl, narozen v roce 1980 v Norsku. Zahlovo tělo bylo nalezeno v polovině ledna a patolog odhadoval, že byl mrtvý čtyři až šest týdnů před nálezem.

„Do hajzlu,“ zabručel Anton. „A my se drželi teorie, že ho Fiva zavraždil a tělo hodil do moře. Nebo ne?“

Skulstad přikývl. „Ano, to jsme si mysleli. Oscar Fiva byl odsouzen na základě shromážděných důkazů. Všechno tehdy naznačovalo, že ho zabil. A když říkám všechno, myslím tím skutečně *všechno*.“

„A on to popíral až do posledního dechu.“

„To je pravda.“

„Na základě čeho ho vůbec odsoudili? Vzpomínám si, že jako důkaz tam figurovalo nějaké tričko.“

„Ano. Ve Fivově prádelním koši bylo nalezeno zakrvácené tričko a testy prokázaly, že se jednalo o Zahlovu krev.“

Až nyní si Anton vše dopodrobna vybavil. „Tvrdil, že se se Zahlem porvali někde v hospodě chvíli předtím, než zmizel." Znovu pohlédl dolů na předběžnou zprávu z patologie. „Tady se píše, že příčina smrti není známá?" Anton se na Skulstada tázavě zadíval.

„Ano, patolog nedošel k žádnému jasnému závěru. Až se podíváš na fotky, pochopíš proč."

Anton prolistoval papíry, až se dostal k fotografiím pořízeným na pláži v Hirtshalsu. Na první z nich bylo tělo z dálky, tedy alespoň to, co z něj zbylo. Na dalších už byly detaily. Zahl měl na sobě džíny a mikinu. Z rukávů vykukovaly nateklé prsty, které připomínaly vysušené párky. Z hlavy bez očí a z rukou se již začala loupat kůže, protože části těla bez oblečení posloužily obyvatelům moře jako bufet.

„Ježíši," poznamenal Anton s odporem. „Nikdy bych ho nepoznal. Jak vlastně vůbec víme, že to je opravdu on?"

„Dívej se dál."

Další fotografie pocházely z pitvy. Bezbarvé tělo leželo na ocelovém stole a z rozpůlené lebky lezl mozek. Přes hrudník byl skalpelem veden řez ve tvaru písmene Y. Na dalším obrázku bylo tělo položeno na bok, a tak Anton nemohl přehlédnout tetování, které pokrývalo horní polovinu zad v oblasti páteře.

„Už to vidím. Tetování."

„Pročesali jsme registry pohřešovaných lidí v Dánsku, pak ve Švédsku a nakonec i u nás. Bylo mi hned jasné, že je to Zahl, ale definitivně to potvrdili až včera porovnáním zubů."

„Teď už chápu, proč jsi říkal, že ve čtvrtém ti bylo líp."

„Přesně. Pamatuješ si přece, kdo tehdy vedl vyšetřování, ne?"

„Jo, Docela živě. Ty." Anton ještě jednou prolistoval obsah složky. „Jen mi nejde do hlavy, kde všechna ta léta byl? Mohl se schovávat kdekoli."

„Doslova. Možná někde na jihu Norska."

„To sotva. Stala se z něj úplná celebrita. Někdo by ho určitě poznal."

„Ne nutně. Se steroidy přestal ještě předtím, než tehdy zmizel. Na všech fotkách, které proběhly tiskem, byl obrovský."

„Že by se osm let schovával v nějakém malém norském městečku? Promiň, ale to nezní moc pravděpodobně. Někde musel začít znovu, možná v Německu nebo v Holandsku. Pro takového pitomého feťáka by Holandsko bylo jako dělané. A kromě toho se mi nechce věřit, že by jen tak sledoval, jak jeho nejlepšího kámoše posílají do vězení za to, že ho zabil."

„Ke konci už se zas tak moc nekámošili. Spíš se stejně intenzivně nesnášeli."

„Takže se teď přikloníme k teorii, že se schovával v nějaké rozpadlé chýši na poli v Dánsku?"

Samozřejmě že existují lidé, kteří by si dokázali postavit příbytek v divočině a žít tak mimo dosah lidí, ale takoví lidé se většinou na okraji společnosti drželi celý život. Henrik Zahl za celý svůj dospělý život na okraji nikdy nestál – pohyboval se leda tak na hraně zákona. Byl neustále v centru pozornosti a hodně se o něm mluvilo. Lidé se ho báli a respektovali ho. Za pět let toho stihl prožít víc než Anton za dvacet.

„Ušetři mě toho sarkasmu, Antone. Na to teď nemám. Jestli někdo věděl, jak bezohledný dokázal Oscar Fiva být, tak to byl právě Henrik Zahl. A stále tady hraje roli fakt, že Fiva řekl, že ho zabije. Vzpomínám si, že jakmile přišlo hlášení, že

ti dva někde něco vyvádějí, tak to skoro nikdo z policejního sboru nechtěl jet vyšetřovat. Už tehdy se vědělo, že ti dva nemají žádné zábrany."

„Chci jen říct, že někdo musel vědět, kde se Zahl po celou tu dobu zdržoval. Nebo počkej…" Znovu nahlédl do pitevní zprávy. „Není tu nic o tom, že by měl vodu v plicích, takže byl mrtvý dřív, než se dostal do vody."

„Ano, správně. O vraždě se tu teď bavíme zcela bez pochyb."

Anton vrátil papíry zpět do složky a položil ji šéfovi zpátky na stůl.

„A teď mi řekni, co to má vůbec společného se mnou? Já tohle nevyšetřoval, díky bohu za to. Předpokládám, že teď budou padat hlavy. Protože Oscar Fiva ještě sedí, co?"

„Jakmile se vyřeší formality, pustí ho."

Anton si povzdechl. „Chudák. Tohle asi bude pěkně drahá legrace."

V tu chvíli zazvonil telefon a Skulstad zvedl sluchátko. Anton nechtěl poslouchat, jenže ta ženská, nejspíš recepční, ječela tak, že se to nedalo přeslechnout. Dorazil někdo z generální prokuratury. Skulstad odpověděl, že návštěvu přijme během několika minut, a zavěsil.

„Bohužel, Antone, v tom máš pravdu. Budeme muset platit, a to v řádech milionů korun. Kdo ví, možná jsem to právě já, kdo poletí."

„To je přece kravina, sám to dobře víš. Chyby se stávaly i dřív, jsme jen lidi. A kromě toho ty jsi ho přece neodsoudil."

„Chci, aby sis to vzal na starost, Antone."

„Cože, já? *Já*?" Antonovi spadla brada. Podíval se na šéfa. „Já tady ale přece už vůbec nepracuju."

„Karanténa skončila. Vlastně už minulý týden. Pokoušel jsem se ti dovolat, ale vždycky to spadlo do hlasové schránky."

„No, víš, život řadového policisty ve Fredrikstadu není zase až tak úplně špatný."

„Myslíš život řadového policisty na nemocenské."

„Život na sociálních dávkách, Skulstade. To je taková paráda. Kdybych věděl, že se mi to tak zalíbí, zařídil bych si invalidní důchod hned od osmnácti. A nejlepší na tom je, že ode mě nikdo nic neočekává, což se mi zrovna teď vážně hodí."

„Vůbec ti to nesvědčí, jen se na sebe podívej. Tak nebuď blbec a vrať se k nám."

„Případ ještě ani není náš. Jen ať si to Dánové zkusí, přestože oba víme, že to stejně odloží. V nejhorším případě dojdou k závěru, že ani nedošlo ke spáchání *trestného činu*. Co my víme, klidně se mohl někde na mole praštit do hlavy a spadnout pak do moře. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to uzavřeli zrovna takhle."

„Já ale mluvím o tom starém případu. Chci, abys zjistil, co se tehdy doopravdy stalo. Samozřejmě bude všechno probíhat neoficiálně. Já ti do vyšetřování nebudu nijak zasahovat. Prostě zjisti, co se stalo, oba víme, že za tohle někoho poženou k zodpovědnosti."

„Ne," odvětil Anton. „Takhle na tom odmítám pracovat."

„Jak to myslíš?"

„Před půl rokem jste mě požádali o pomoc a poslední věcí, kterou mi Gamst před uzavřením toho případu řekl, byla, že se nemůže dočkat, až mě pošle zpátky pod majáčky hlídkového vozu. Ty teď děláš totéž. Požádáš mě o pomoc a bereš to jako hotovou věc, protože moc dobře víš, že chci vlastně pracovat tady. A tak vlastně dělám tady. Jenže teď jsem na nemocenské a úplně k ničemu."

„Já samozřejmě vím, že jsi na nemocenské, Antone." Podezíravě se na Antona podíval. „Ale s tvým uchem už to nijak nesouvisí. Ani s Magnusem Torpem. Nebo se pletu?"

Anton neodpověděl.

„Moc dobře tě znám a vím, že potřebuješ pracovat. Jenže ne jako hlídkař. Chceš být tady. Dělal jsi na protidrogovém a prostředí, kde tihle dva žili, znáš jako nikdo jiný. Myslím, že odpovědi, které hledáme, leží někde tam. Henrika Zahla nakonec přece jen dohnala minulost."

„A proč jsem ten případ teda nedostal už tehdy?"

Skulstad zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Jak dlouho jsi tady tehdy pracoval? Rok?"

„Dva," odsekl Anton a namířil na Skulstada dva vztyčené prsty.

„Pokud si dobře vzpomínám, měl jsi plné ruce práce s jiným případem." Skulstad se opřel o loketní opěrky křesla, aby mohl vstát. „Brzy se sejdu se všemi zúčastněnými z té doby, včetně generálního prokurátora a ministra spravedlnosti. Ty se na to dokážeš podívat jinýma očima, to nikdo z nás ostatních nedokáže. Tak to vezmi. Stejně mi to dlužíš."

„Já že ti něco dlužím?" Anton prudce vstal. „Ty mě žádáš o pomoc, ale ve skutečnosti ti jde jen o to, najít obětního beránka, kdyby se to zase podělalo. Tak na to teda zapomeň." Vykročil ke dveřím.

„Antone! Gamst už tady není. Teď rozhoduju já. Tak si to do zítra nech projít hlavou a pak mi zavolej."

„Zítra se mi to nehodí."

„Šest měsíců se jen flákáš a zítra máš najednou napilno?"

„Zítra to bude šest měsíců, co Torpa nakrmili olovem. Měl bych, no… měl bych tam asi zajet."

„Chápu." Skulstad sklopil zrak. „Promiň. Ten komentář jsem si mohl odpustit."

„V pořádku. Nečekám, že všichni kolem počítají dny od té události. Ale čistě ze zvědavosti, proč jsi mi nedal šanci

se vrátit, když jsi usedl do tohohle křesla? V té době by mi to hodně pomohlo."

„Antone, kdybych tě vzal hned zpátky, Gramovi by z toho praskla cévka. Teď je na to vhodná doba. Tvůj trest skončil…"

Něco však zůstalo viset ve vzduchu, větu totiž nedokončil.

„A dál?"

„… a teď je v sázce hodně. Dobře to víš."

„Jo. V sázce jsou i kariéry, ale ta moje mezi ně tentokrát výjimečně nepatří."

„To je pravda," odpověděl Skulstad podrážděně. Následně vztyčil ukazováček, bodl se jím do prsou a pokračoval: „Jde tu o moji kariéru! Ale plazit se před tebou nehodlám. Dělej, jak myslíš, ale pamatuj na jedno: před rokem jsem pro tebe já udělal všechno, co jsem tehdy mohl. Kdyby bylo na Gamstovi, u policie by sis už ani neškrtl. Nevzali by tě ani jako ochranku na úřadu práce."

Chvíli se na sebe dívali. Skulstad ztěžka vydechl a pohled upřel na stůl, na kterém ležela několik centimetrů tlustá hnědá složka a na ní bílá obálka.

„Když to vezmu," opáčil Anton, „bude to jen dočasně?"

„Ne," zaznělo ostře, „samozřejmě že by to nebylo jen dočasně. Co si o mně myslíš?"

„Promiň," pronesl Anton po chvíli. „Poslední dobou se na mě valí jen samé zklamání a depka. Strašně jsem doufal, že když je teď z tebe šéf, že… no, koneckonců jsem ti to před chvíli řekl."

„To je pochopitelné. Doufám ale, že i ty chápeš, že jsem to udělat nemohl."

„V té obálce je moje přístupová karta, předpokládám?" zeptal se Anton a ukázal na stůl.

„Ano."

„A složka?"

„Ta obsahuje všechny informace, které máme k Oscaru Fivovi a Henriku Zahlovi. Všechny soudní dokumenty, dřívější výslechy a zprávy o sledování z doby, kdy dodávali kokain do celého východního Norska."

„Tak fajn," řekl Anton a vše ze stolu sebral. „Můžu se na to aspoň mrknout."

Udělal další krok ke dveřím.

„Antone," houkl za ním Skulstad.

„Co ještě?"

„Buď tak hodný a ohol se."

Kapitola 4

Pátek 8. února

V nejluxusnější části Osla, na Tjuvholmenu, člověk zahlédne sníh jen zřídka. Tato přímořská část města v posledních letech dost vyrostla. Nejen co se týče rozlohy, ale i pokud jde o cenu za metr čtvereční. Budovy jsou ve stejném futuristickém stylu jako v neméně lukrativní Bjørvice. Stojí na dvou uměle vytvořených poloostrovech a působí jako z jiné doby. Mezi drahými obchůdky, gurmánskými restauracemi a nejdražšími byty v celém Norsku trůní hotel The Thief. Ingunn Furuhaugenová stála u jeho recepce a dívala se z okna, které se táhlo od podlahy až ke klenutému stropu. Sledovala líně poletující sníh. Kolem prošel muž v modrém kostkovaném obleku a za svižného tempa něco mumlal do telefonu. Z podzemní garáže, která spojovala oba poloostrovy s pevninou, vyjel vůz taxislužby kompletně pokrytý reklamami. Přejel přes most a zastavil před hotelem. Řidič vyskočil a otevřel pasažérovi dveře.

Ingunn rychle zkontrolovala, jak vypadá. Uniforma přesně kopírovala každou křivku jejího těla. Štítek se jménem měla připnutý dokonale vodorovně. Vzhlédla a oknem uviděla odjíždějící taxík. Nevěnovala mu však pozornost. Muž s kufrem a sportovní taškou se dal do pohybu a po každém kroku se rozhlížel kolem sebe, až došel k otáčivým dveřím. Byl celý

v černém, tvář měl oholenou a tmavé, lehce vlnité vlasy měl vzadu sepnuté do krátkého culíku. Nad očima se mu klenulo husté černé obočí a jeho hladká pleť byla dokonalejší než ta její. Byl pohledný. Ne, to bylo slabé slovo. Byl po čertech krásný.

Ale zároveň z něj vyzařovalo ještě něco jiného.

Když bylo Ingunn devatenáct let, pracovala jako noční recepční v jednom zapadlém hotelu v centru. O tom, že jde o hotel, informoval jen malý zelený neonový nápis. Ve skutečnosti se jednalo o kombinaci motelu a hostelu. Pokoje se tam daly pronajmout jak dlouhodobě, tak i jen na několik hodin. Někomu stačila i půlhodinka. Během toho roku si začala připadat dospělá a také zjistila, jaké dokáže být Oslo po soumraku. Vídala muže, jejichž peněženky by jim snadno zaplatily pobyt v hotelech, jako jsou Grand nebo Plaza, stejně jako nuzáky, kteří neměli ani korunu. Často volala policii kvůli křiku. Nekřičely vždycky jen děvky, a když náhodou to byly ony, ne vždycky si za to nechaly platit. Věděla o všem, co se tam šustlo. A viděla a slyšela snad už vše. Poznala lidi stoupající po společenském žebříčku i ty, kteří byli na dně a kteří se níž již dostat nemohli, i přesto, že se o to pokoušeli. Viděla zlo. Ne zlé věci, ale zlo samotné. V očích mužů, kteří přicházeli s prostitutkami, jež dokázali potrhat nejen na těle, ale i na duši. Ti samí muži, když je Ingunn potkala přes den na ulici, ji zdvořile pokývnutím hlavy pozdravili a pokračovali domů ke svým manželkám či partnerkám. Někdo z nich měl možná i milenku. Ne vždycky dokázala odhadnout, kdo se bude k holkám chovat slušně a kdo ne. Tam neplatila žádná pravidla.

Nedokázala se rozhodnout, kam zařadit muže, který stál před ní. Ale všimla si něčeho v jeho očích. Jako kdyby se dívala na hladinu zamrzlého jezera.

Kapitola 5

Základní škola Trosvik, 1991

Hodiny ukazovaly deset minut po půl deváté. Učitelka stála k žákům zády a psala na tabuli.

Třída byla samý smích a brebentění. Čtveřice dívek, které seděly za Oscarem, mluvila o tom, že po škole půjdou na pláž. Zeptaly se ho, zda by se k nim nechtěl připojit, jenže on nemohl. Ze školy musel rovnou domů, vyzvednout trumpetu a pak k dědovi cvičit. Zíral před sebe na stůl a prstem si něco čmáral.

Otevřenými okny pronikala do třídy vůně léta a teplý vzduch. Oscar vyhlédl ven přes parkoviště na vysoké zelené stromy, které tam nehybně stály jako vojáci na stráži.

„Tak se uklidníme," pronesla učitelka a tleskla. Gestem žáky ztišila, pohledem přelétla přes učebnu. „Viděl dnes někdo Henrika?"

„Jo," ozvalo se ze zadní řady. „Venku. Za chvíli tu určitě bude."

Učitelka si povzdechla. „Dobrá. Těšíte se už na prázdniny?"

„Jo," odpověděl Oscar potichu a podle očekávání ho přehlušil hlasitý souhlas ostatních žáků.

Učitelka se usmála a dodala: „To jsem si myslela. Dneska tu budeme krátce, vybereme učebnice, pak se podíváme na film a dáme si muffiny."

Oscar nechtěl jíst nic, co učitelka upekla. Měla ošklivé zažloutlé prsty, protože během přestávek pořád kouřila. Dokonce si cigarety sama vyráběla za pomoci balicího strojku.

„Přinesli jste všechny učebnice?"

Třída sborem přikývla.

Oscar byl jedním z prvních, kdo k učitelce přistoupil, odevzdal knihy, počkal, až si je zkontroluje a roztřídí do sloupečků. Znovu se posadil a díval se z okna. Náhle ho někdo pleskl do týla. Otočil se a spatřil Stiana, který se k němu naklonil a zašeptal: „Jdeš taky? Dneska chceme špehovat Yvonne."

„Nemůžu."

„Nedělej fóry. I Henning s námi půjde."

„Vážně nemůžu. A Yvonne jde navíc na pláž."

„To přece vím. Tam si ji právě pořádně očíhnem. Co máš v plánu ty?"

„Co asi? Cvičit."

„Na trumpetu?"

„Hmm," přikývl Oscar.

„To musí být teda nuda."

„No to mi povídej."

„Stiane!" Místnost prořízl hlas učitelky. „To není tvoje místo." Stian se vrátil do své lavice a třída se opět uklidnila. Katedru pokrývaly sloupce knih. „Mám tu tři různé filmy, takže budeme hlasovat, na který z nich se podíváme."

Přidřepla si a sáhla do kabelky, když se dveře třídy najednou otevřely. Oscar věděl, kdo to je, ještě než vstoupil do třídy. Začal k nim chodit teprve před několika měsíci a snad nikdy nepřišel včas. Dnes dorazil vlastně ještě dost brzy. Většinou přišel nejdřív na druhou hodinu. Coural se po okolí

školy, nebo se jen tak poflakoval po městě, nebo to aspoň tvrdil.

„Dobré ráno," pozdravil Henrik tiše, když za sebou zavřel dveře. Učitelka na něj z podřepu přísně pohlédla. „Promiňte, že jsem přišel pozdě, ale…"

„Máš s sebou učebnice, Henriku?" zeptala se.

„Mám."

Oscar se na něj díval. Vlastně se na něj teď dívali všichni. Třídou zašuměl šepot, sem tam se někdo i zasmál. Henrik držel v ruce igelitku a na sobě měl stejné oblečení jako včera i předevčírem. Zašlé džíny a pletený svetr s bílými a růžovými pruhy.

„Fajn," řekla a posmutněle se usmála. „Tak se na ně podíváme." Vstala, tři videokazety položila na stůl a vzala si od Henrika igelitku. Vyrazil na místo, když za jeho zády zaznělo: „Počkej chvíli."

Zastavil se a zadíval se na ošlapané kecky. Učitelka otevřela první knihu. Zamračila se. Přísně pohlédla na chlapce, otevřela další knihu a pak další.

„Cos to s těmi učebnicemi provedl?"

Henrik neodpověděl.

„Jsou celé potrhané, na každé druhé stránce oslí uši." Hlasitě si povzdechla a někdo ve třídě se zasmál. „Henriku, ale teď vážně." Zněla přísně, skoro rozzlobeně. „Proč pořád vymýšlíš takovéhle hlouposti? Proč to děláš?"

Odpověď opět nepřišla.

„Odpověz aspoň, když na tebe mluvím," vyštěkla. „Ty učebnice budeš muset zaplatit."

Šeptání ve třídě nabralo na intenzitě, pár dívek za Oscarem vyděšeně zavzdychalo a začalo Henrika litovat.

„Já… já…" Vypadalo to, jako kdyby Henrik hledal potřebná slova na podlaze. „Já nevím…"

„Ale tohle jsou moje učebnice, paní učitelko," ozval se Oscar. „Šli jsme dnes do školy kousek spolu, Henrik mi nesl tašku, protože… no… hm… protože mi spadl řetěz z kola a já to musel opravit. Tak jsme si je asi omylem prohodili."

„Pěkný pokus, Oscare, ale raději mlč."

Třída se hlasitě rozesmála. Yvonne, která seděla přímo za ním, ho pravítkem poklepala po rameni. Když se k ní otočil, řekla: „Ty jsi trdlo, Oscare." A vyprskla smíchy.

Oscar se zvedl a přešel před třídu. Henrik se na něj díval, ale neřekl nic. Pak uhnul pohledem.

„Tohle jsou moje učebnice," zopakoval Oscar vážně.

„Opravdu?" pohlédla na něj pobaveně. „Takže učebnice, které jsi donesl ty, patří Henrikovi?"

„Přesně tak."

„Takže mi vysvětlíš ty, proč jsi je zničil?"

„Já je *nezničil*."

„Ne? Tak proč jsou…" Povzdechla si. „Radši nic. Zapomeň na to. Běžte se oba posadit. Zavolám tvé matce později, Oscare."

„Hlavně zavolejte až po čtvrté hodině, dřív doma nebude."

Kapitola 6

Pátek 8. února

Složka, kterou Anton obdržel od Skulstada, obsahovala soudní rozhodnutí, výslechy svědků a rozsudek. Zbytek tvořil pečlivě zpracovaný spis policejního vyšetřovatele Larse Askheima. Fotografie Oscara Fivy pocházely z rozličných prostředí, na několika snímcích byl zachycen spolu s Henrikem Zahlem a na jiných s lidmi, které Anton nedokázal identifikovat. Složka obsahovala také stovky poznámek, některé ručně psané ve spěchu, ty se nedaly téměř přečíst, valná většina poznámek však byla pořízena na psacím stroji. Stará dobrá policejní práce, pomyslel si Anton. Stále měl v živé paměti, jaký byl jeho přechod ke Kriposu. Každičký detail se musel zaznamenat. Lars Askheim by požadavky Kriposu bezpochyby splnil na výbornou.

Obsah složky zabíral celý Antonův stůl, tříděním strávil celé odpoledne i večer. Pečlivě pročetl tři tucty výslechů a všechny zápisy ze začátku soudního procesu. S odstupem času mohl člověk snadno dělat chytrého, a čím déle četl, tím více v něm rostl pocit, že soudní proces nebyl spravedlivý. Oscara Fivu neodsoudili k patnácti letům vězení za to, že prokazatelně usmrtil Henrika Zahla a zbavil se jeho těla na neznámém místě.

Byl odsouzen prostě jen za to, že je Oscar Fiva.

Anton si otevřel láhev piva a postavil se k oknu, dole na ulici právě projíždělo posypové auto s pluhem. Stěny bytu rozblikal odraz jeho oranžových světel. Anton doufal, že si řidič ve Ferjestedské ulici všimne pod sněhem pohřbeného auta. Vůz přibrzdil, spustil pluh a začal odhrnovat sníh. Špatně izolovanými okny do bytu pronikl závan ledového vzduchu a hukot motoru. Vzápětí zvuk i světla zmizely v některé z dalších ulic.

Fakta z dokumentů byla jedna věc, měla svou logiku, výjimkou bylo rozhodnutí soudu. Z toho, jak se k celému případu postavil tisk, se mu ale svíralo srdce. Novináři Oscara Fivu poplivali a rozcupovali na kousíčky. Našel na internetu staré články, jejichž titulky ho prezentovaly jako nejhoršího člověka v zemi. Média nečekala, až bude pravomocně odsouzen, a pustila se do něj. Všechny novináře ovšem strčila do kapsy reportérka z Dagbladet, Charlotte Warholmová, a to nejen ve velikosti používaných tiskacích písmen. Anton ji velice dobře znal. Byla stejně krásná jako jedovatá. Po přestřelce, která se odehrála před půl rokem, ho telefonicky kontaktovala a dožadovala se interview. Anton jí slušně vysvětlil, že kdyby měla duši stejně krásnou jako tvář, měla by nejen rozhovor, ale i snubní prsten. Pak zavěsil.

Podíval se na oblohu. Bylo zataženo. Vítr do rohů navál sněhové závěje. Bylo čtvrt na dvanáct, pátek večer a jemu zrovna přidělili případ, který byl stejně temný a chladný jako tato zimní noc.

Kapitola 7

Pátek 8. února

„Cože?“ Nikolai se naklonil přes bar. Nastavil ucho dobře oblečenému muži, který se na něj díval. Vypadal střízlivě a voněl sladkou medovou vůní. „Jestli je tady můj šéf?“

Muž jen přikývl. Nikolai se zamyslel, jestli ho někdy předtím neviděl. Nevypadal jako někdo, kdo chodí do sportbarů a do barů obecně. Zapadal spíš mezi hosty restaurací na Tjuvholmenu, s drinkem v elegantní skleničce v ruce. Tady působil jako turista, který sem jen zabloudil.

„Ne,“ odpověděl mu Nikolai. „Když budete mít štěstí, bude tady zítra nebo v pondělí.“

„Kde bych ho našel?“

Nikolai popadl utěrku a začal utírat bar. „Nemám ponětí. Ale můžu mu klidně něco vyřídit.“

„To jistě můžete,“ odpověděl muž. „Ale tenhle vzkaz mu nejspíš předávat nechcete.“

Anton si vztah k alkoholu nikdy nevypěstoval a nezáleželo na tom, zda šlo o pivo, víno či tvrdý alkohol. Nějak mu vadila ta chuť. Ne že by nikdy nepil, to ne. Párkrát se s ním utkal, aby se oprostil od všech starostí a dlouhých bezesných nocí. Aby se trochu uvolnil a chvíli mohl předstírat, že měl, má

a vždycky bude mít šťastný život. Příjemný nával opojení se Antonovi celkem zamlouval, a právě do toho stavu se teď pomalu dostával – přestával cítit vlastní tělo.

Jen málo měst se může s Fredrikstadem měřit v intenzitě letního nočního života na nábřeží. Ovšem v zimě je to něco úplně jiného. Jako by si snad lidé mysleli, že podniky otevírají jen pro turisty. Postavili tu novou budovu s drahými byty ve vrchních patrech, s fitness centrem ve druhém podlaží, s restauracemi a bary v přízemí. Anton kolem této budovy před chvílí prošel a vnímal zvláštní páteční ticho, které narušovalo jen pokašlávání vyhazovačů. Musela jim být strašná zima, ačkoliv měli bundy vystlané kevlarem a peřím. V restauraci Jacob Aall, která se nachází hned vedle lávky, která chodce dovede na ostrov Kråkerøy, si na předzahrádce našel volnou pohovku a usadil se tam.

Složka s případem ležela na stole ve společnosti dvou prázdných půllitrů a z třetího piva už také mnoho nezbývalo. Od stropu hřál tepelný zářič a hudba nebyla přes zeď téměř slyšet. U vedlejšího stolu seděla asi třicetiletá žena a cosi popíjela z vysoké sklenice. Anton ji kývnutím pozdravil hned při příchodu a teď se na ni opět usmál. Žena úsměv poněkud otráveně opětovala a usrkla ze skleničky, jako by doufala, že jí drink vydrží na celý večer. Před dveřmi restaurace postával hlouček mužů a žen. Mezi nimi a usazeným Antonem nespouštěl mladý Asiat v dobře padnoucím obleku oči z osamocené padesátnice. Anton na něj už dřív narazil, ve městě to byla známá tvář. Jednou mu musel dokonce zakázat vstup do centra. Teď doufal, že ho mladík nepozná. Když pracujete u policie, zaručeně se dočkáte dvou jevů, které jsou značně nepříjemné, jakmile se do toho připlete také alkohol. Zaprvé, každý opilec zná někoho od policie křestním jménem a chce vědět, jestli ho náhodou neznáte také. Zadruhé, a to

se Antona netýkalo, dokud ho před rokem nepřeřadili, aby pomáhal a chránil jako běžný policista, opilí lidé vás začnou poznávat, i když na sobě uniformu zrovna nemáte.

Asiat se o kus přiblížil. Anton sklopil zrak k fotografii, kterou předtím vytáhl ze složky, rukou si zastínil obličej a snažil se vypadat zaneprázdněně. Na fotce bylo zakrvavené triko, které se našlo u Oscara Fivy poté, co Henrik Zahl zmizel. Krve na něm však mnoho nebylo. Větší skvrna na hrudi a další tři menší fleky u límce. Při výslechu Oscar tvrdil, že se poprali v klubu Odeon a že právě z této potyčky krev pochází.

Anton vzhlédl, aby sledoval Asiata, který se pokradmu dostal až k ženě s vysokou sklenicí. Naklonil se k ní a něco jí tiše zašeptal do ucha, zatímco ji pravou rukou pohladil po stehně. Žena mu ruku odstrčila a rozzlobeně ho požádala, aby se vzdálil.

„Nechcete se posadit sem?“ otázal se jí Anton.

„Díky, ale na někoho čekám,“ odvětila suše.

„Myslím, že vás nechává čekat dost dlouho.“

„Jsem na to zvyklá.“

„To znám. Taky čekám.“

Žena odvrátila zrak a bylo jasné, že rozhovor je u konce.

Anton dopil pivo, zvedl se a u venkovního baru si objednal nové. Nespustil však oči ze svého stolu, aby se ujistil, že se mu ve složce nikdo nehrabe. Když se vrátil, seděla žena stále sama.

„Víte,“ začal Anton dřív, než se posadil, a usrkl piva, „kdybychom seděli spolu, až přijde, možná by ho to donutilo příště přijít včas. Pro muže totiž není větší motivace než konkurence. Probouzí to k životu prastaré instinkty, víte?“

Obrátila oči v sloup. Sakra, pomyslel si. Zase jedna z těch, o kterou se někdo takhle trapně pokoušel už v době, kdy jí

ještě rostla prsa. Co si vůbec myslel? Že by u ní měl šanci, když už teď nemá ani kompletní uši?

Prohlédl si ji z profilu. Jo. A je to v prdeli.

Pitomá dámička.

Hnusný pivo.

A dementní pohovka.

Historce o triku ale věřil. Pamatoval si, že jí věřil i před osmi lety. Bylo to tak prosté. Že by si Oscar Fiva ponechal tak zásadní důkaz o své vině? Julian Gram tvrdil, že jeho klient je prostě příliš chytrý na to, aby se tak triviální chyby dopustil. Podle jeho názoru krvavé triko naopak potvrzovalo Fivovo vysvětlení. Ano, pomyslel si Anton, sice to nepomohlo, ale teď aspoň pochopil, jak to Julian Gram myslel. Následovala prokurátorova odpověď: Ano, všichni víme, že Oscar Fiva je inteligentní člověk, nicméně na lavici obžalovaných už jsme měli i chytré vrahy, právě proto, že i ti dělají chyby.

Pokračoval ve čtení a dělal si poznámky. Přemýšlet o tom může až zítra. Teď měl dost práce s tím psát čitelně. Po patnácti minutách a jedné dvojité whisky se objevil svalovec v blejzru, Anton si dokonce všiml, že ho přivezl taxík. Uvelebil se vedle ženy, která teď Antonovi nepřipadala jen krásná, ale rovnou nejkrásnější na světě. Za noc s ní by obětoval vše. Druhé ucho? Klidně.

Toho chlapa znal. Byl to realitní makléř, čtyřicátník. Jeho tvář byla v každých novinách. Panáček byl pěkně ve vatě, jak jinak. Anton nenašel jediný důvod, proč by ta krásná žena měla patřit právě jemu. Že by kvůli charakteru? Ale houby, tenhle chlap žádný charakter mít nemůže. Realitní makléři a prodejci aut zaprodali svou duši ďáblu už v den, kdy přišli na svět. Anton posbíral papíry, dopil pivo, zastrčil notes do vnitřní kapsy a vydal se na procházku, na jejímž konci čekal kartáček na zuby a kóma.

Odstrčil stůl a vstal. Zastavil se u vedlejšího stolu u krásky a netvora. Neměl ten chlap dokonce hrb? Anton zamžoural. Kdepak, jen tukový záhyb. Opřel se o stůl, podíval se na ženu a řekl:

„Řekněte mi, co má on a já ne? Když vynecháte ty miliony a žluté zuby."